

KURÝR

(PODZIMNÍ)

SEÑOR

1978

© Olda © Sam Hamaka

POJEDEŠ

Položiš koleje
z babiho léta
na pražce
z ocúnů
a
s pohledem
do kalužin
z nobeskojch slz
pojedeš podzimen

ZEPTEJ SE

Potkáš je
s veselou tváří
v dubnu i v září

Potkáš je
se smutkem v dlaních
v bílých pláních

Potkáš je
voní nevíš čím
ohněm i jehličím

Zptej se
kam a kudy chodí
možná odpoví
možná jen
tajemným úsměvem .

CHTĚL BYCH BÝT STROMEM

Chtěl bych být stromem
nehy mít zaryté v zemi
a cítit teplo
Ruce se mi zachtělo
vzpínat k obloze
a cítit teplo
Odumírat
a zase se probouzet
a cítit to divné teplo
Cítit teplo
té mé země.

ČTYŘIADVACÁTÁ

Tak se mi už scvrkly
šípky ve vázo

Hodiny si hrkly
a přibyly na vázo.

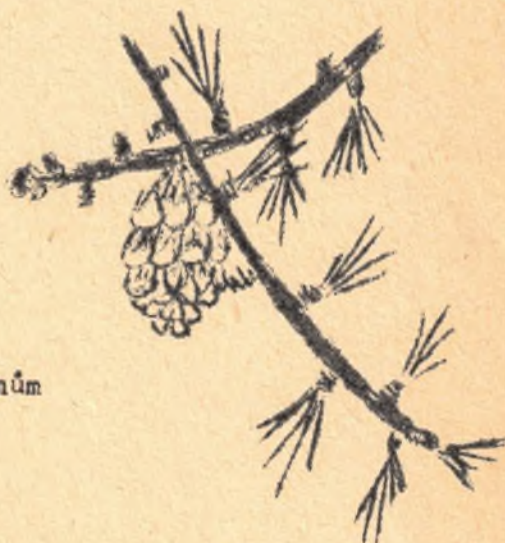
BÁSEŇ O VŘESU

Slunce stárlo
den ze dne
Večer nesu
kytku vřesu
ze starého lomu
Ale komu
Snad jí neminu
Ukrad jsem ho podzimu
A slunce
je starší o jeden den .

SLOVA K MODŘÍNŮM

Padá
majetek modřínů
a zbude
v tom měsíci
v měsíci nahoty
jen bradavičné
spící čekání
Usychá u pat
Přimknuté ke kořenům
Šiška
Matka
otevřela náruč
Vysypala naději
v budoucí ...

ŠÍPKOVÁ

Co jsi chtěl
keříčku s trnem
říci mi
u cesty polní
že spěcháš
do uzrání
že měníš
zelenou za červen

Co jsi chtěl
keříčku s trnem
našeptat
zvědavci kosevi

Ach slova
slova barev
té písni podzimní

TAJEMSTVÍ JESKYNĚ

I.

Byl sychravý podzimní večer. Klokání táhlo zvonilo někde za kopcem. Žlutavé listy bříz ronilo slzy. Vstříc nevlídné náruči noci se korytem potoka vzhůru k prameni potácely dva stíny, dva nerozluční kamarádi, Riky a "end. Do bublavého zurčení se mísilo jen jejich prudké dýchání a cvikot kinad o kamony.

V tomto kraji byli poprvé. Neznámo je tlačilo vpřed. Najednou jejich kroky změkly v mechu a trávě. Potok zmizel a ze šera se proti nim tyčila velká kamenná stěna. Skála, popukaná, zvětřalá. Nověděli kde začíná, kde končí. Jít napravo nebo nalevo?

"Riky, necháme tady bagáž, omrknem to", povídá "end.

mlčky složili torny a každý se vydal na jednu stranu, podél skalní stěny. "end našel puklinu, bylo v ní mokro. Šel dál, když tu slyší jemný hvizd Rikyho. Setkali se u toren.

"ende, našel jsem jeskyni, pojď se podívat." Nahodili torny a šli po stu metrech Riky se zastavil. "Tady někde to bylo."

Nad krajinou ležela již hutná tma. "end škrtl sirkou a zahlédli otvor. Vešli dovnitř. Suchý písek zavrzal. "end ~~škrtnul sirkou a~~ vytáhl oharek svíčky, zapálil ji a sobě připálil cigaretu. Stáli uprostřed kruhové jeskyně. Byla pomeňší a strop se ztrácel někde nahoře, kde světlo svíčky již nedosáhlo. Kouř z "endovy cigarety stoupal vzhůru do tmy.

II.

Ohoň spokojeně oblizoval mokré větve a čoud stoupal vzhůru. Tu do praskotů jasně a zřetelně vstoupil nový zvuk.

"Křap..., křap..., křap..., křap..., křap...", Riky a "end se na sebe podívali. Že by venku někdo chodil? Přes celtu pověšenou na vchod neviděli ven.

"křap..., křap..., křap..., křap...", a zvuk kroků se nesl stále. Uhasili oheň, vyvalili se páry, v tu chvíli se daly kroky do běhu po spadaných větvích." Křap, křap, křap, křap"

V jeskyni se najednou rozhostilo ticho a kol byla hustá tma. Po chvíli vyšli před jeskyni. Bylo slyšet jen mrholení deště. Vrátili se a pracně rozdělávali nový oheň, přičemž meditovali nad kroky. Riky hádal na vysokou. Oheň znovu zaplá a ozářil jeskyni.

"Křap..., křap..., křap..., křap...", Kroky se vrátily! Do ztrnulých tváří se vkradl děs. Kroky jakoby chodily stále dokola. Minutu, dvě, čas ubíhal oheň pohasl, kroky jak se najednou ozvaly, tak najednou zmlkly. V ztvrdlých rysech obou se objevil strach. Krčili se vedle sebe, žhavé uhlíky jim dodávaly pramálo odvahy. Jak dlouho takto seděli, nikdo nevěděl. Čekali na návrat prapodivných kroků. Ale ty již nepřicházely a nepřicházely. Mlčení prolomil Ond:

"Myslím, že bychom se měli prospat. Budeme se střídát po dvou hodinách, já zleču."

Riky se natáhl do spacáku, usnout ne a ne. Napínal sluch, mozek pracoval na plné obrátky. Ond seděl opřen o skálu a pozoroval žhavé uhlíky, které pomalu dohasínaly. Ticho a tma se zmocnila obou. Kdo ví, jak dlouho takto setrvali v mlčení, než jim na víčka sedl sen.

III

Ráno. První se probudil Riky. Ond opřen o skálu spokojeně oddýchoval. "Wendo probuďso! Otevřely se oči a spokojený výraz přešel v strnulost.

"Já jsem usnul?"

"Z toho si nic nedělej, já taky!"

Ztrhli celtu a jeskyni zalilo světlo. Venku se spojovala olovnatá obloha se zemí, le nepršelo. Vyšli před jeskyni. O tom co bylo večer mlčeli.

Šli kolem skály, když tu najednou objevili prárvu vedoucí pozvolna vzhůru. Začli šplhat, suš se kutálela dolů. Po chvilkové námaze se dostali na římsu, dál to nešlo. Kolem se tyčily

rovné skalní stěny.

Když se rozkoukali objevili v rohu římsy otvor, přes něj ležela zrezavělá železná tyč a na ní bylo zavěšeno ocelové lanko. Všechno bylo jakoby čerstvě očazoné.

"Riky co to může bojt?"

"Nevím, zkusíme za to opatrně táhnout."

End začal táhnout, něco na tom bylo zavěšeno.

Vytáhli plechovou krabici, ve které to štěrchalo. Tu Riky vykřikl: "Ende námá to! To jsou ty tajemné kroky!" End nechápal.

"Podívej, komín určitě vede do jeskyně a plechovka se v teplém vzduchu a kouři otáčela a narážela na stěny a to byly ty kroky."

Riky se snažil plechovku otevřít. Podařilo se. Uvnitř krom kulatých oblázků byl i zažloutlý list papíru. Riky četl vybledlé písmo:

"Těm u kterých zvířetí rozum a dopomůže náhoda!

Psál se rok 1930, kdy jsem vkročil v tuto pannenskou přírodu. Objevil jsem jeskyni. Prožil jsem zde mnoho, mnoho krásných chvil. Jsem do tohoto kousku kraje zamilován. Dnes jsem zde naposled, vím to, má nemoc mi léme tělo den ze dne. Víím, že se sem již nevrátím. Nochei aby na tuto místa přišel někdo, kdo neporozumí, kdo nepochopí to, co je kolem.

Vymyslel jsem si plán. Kdo přespí v jeskyni a zažije pocit strachu a hrůzy z tajemných kroků, se zde nebude vracet. Jeskyni jsem dal název Šamanka.

Ať tento název je vryt do srdce toho, kdo odhalí její tajemství. Ať se mu tyto místa stanou nejkrásnější jako mně. Miluj to vše kolem. parde!"

"Zrzavý Hans - Divous"

End i Riky si stiskli ruce. Mlčení bylo jejich odpovědí. Pomalu se vraceli do jeskyně.

Žlutá stránka zdobí jejich cunc. Vidět je jak v pátek nasedají na vlak. A nikdy nikomu neřekli, kde tento kraj je.

PUPAVY

Oči stráně
v uschlé žluti
v prvních
odfouknutých listech
od mateřství
stromů
Vyhližejí
až je babí léto
pozdraví
Schnou a čekají
až do růžice
spadne první plískanice.

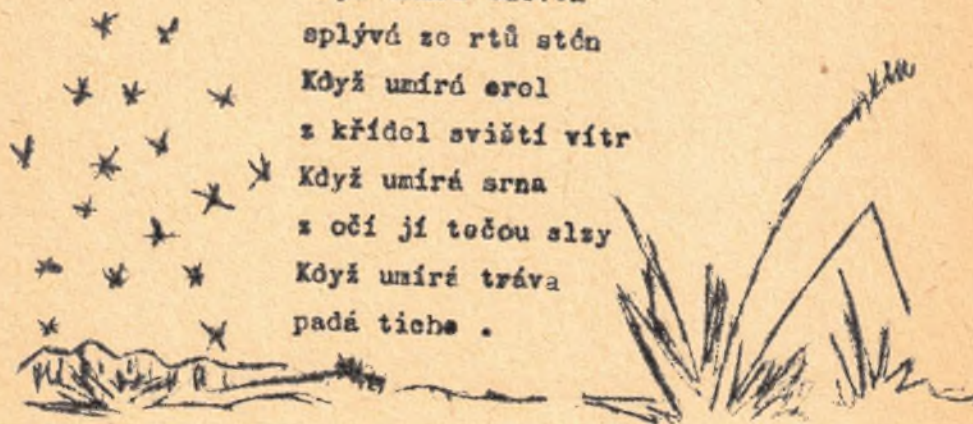
PRAMEN

Pískovcové matka
a matka slza
V třešni
ne sama
Každá slza
Jen chvíli
A první mládkost

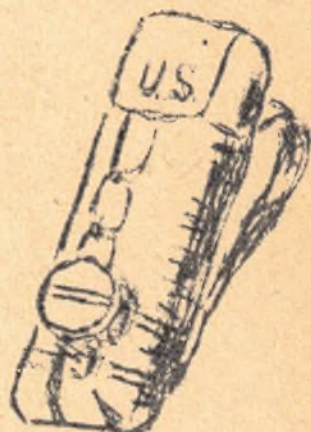
KDYŽ UMÍRÁ TRÁVA

Když umírá člověk
splývá se rtů stén
Když umírá erol
z křídel sviští vítr
Když umírá srna
z očí jí tečou slzy
Když umírá tráva
padá ticho .

TISÍCKRÁT

N. víčkách
pádí stín
pohlezení
Celé jmění
i noc se rozdala
K ránu plakala
do rozloučení
Já odcházím ...

NA MARTINA

Na stráni
se naklání
varování
Opelíchal modřín
do nahoty
Přijdeu sloty
a své bety
napustíne olejom.

